A Bölcsészkari Tudományos Diákkörök munkájának tapasztalatai

A kultúrforradalom első feladata az egyetemek és főiskolák esetében az volt: felszámolni a kiváltságos osztályok kultúr-monopóliumát, általában a dolgozó-, főleg pedig a munkás és paraszt szülők gyermekeit bejutatni a művelődés és tudás legfőbb fellegvaraiba. Ez megtörtént. A második feladat az volt: a tervgazdálkodás eredményeként egyszerre hétmérföldes csizmákkal nekilendülő fejlődésünk minden területén beköszöntő kezdeti szakember-hiányt lekuzdeni, tömegesen és gyorsan használható kádereket sorompóba állítani. Ez is megtörtént. — *A szocializmus építésének új szakasza új feladatot szab az egyetemek, így karunk elé is. „Továbbra is teljes mértékben időszerű a magasabbfokú oktatás fejlesztése, de a jelen helyzetben nem a mennyiségen, hanem a minőségen van a hangsúly“*, — mondotta Rákosi elvtárs a MDP III. kongresszusán.

Az új szakasz eme célkitűzése megnövekedett súlyt ad a tudományos diákköröknek. A tantervben kötelezően előírt előadások, gyakorlatok biztosítják azt, hogy az azokon résztvevők használható szakemberekké váljanak. Nem kétséges azonban, hogy az új szakasz idején mentül több, az átlagosnál jobban képzett kádert vár a szocializmust építő ország az egyetemektől, karunktól is. Ilyen átlagon felüli képzést pedig elsősorban éppen a tudományos diákköri foglalkozások hivatottak adni azoknak a hallgatóknak, akik a kötelező kollégiumokon, szemináriumokon elért kiváló eredményeikkel az átlagosnál jobb képességről, szakmaszeretetről és szorgalomról tesznek bizonyságot.

Azt, hogy karunk a szocializmus építése új szakaszában elébeszabott minőség-emelési követelménynek, — s a diákkörök az e követelmény megvalósításánál rájuk váró feladatoknak hogyan felelnek meg az 1954/55. tanévben, (az elsőben, amely teljesen az új szakasz jegyében indul), csak az év végén állapíthatjuk majd meg. De már most az év eleji diákköri tagfelvételek lezárásakor és az alakuló ülések küszöbén is lehet, sőt kell néhány megjegyzést tennünk.

Ami általában a jelentkező tagok számát illeti, panaszra nem lehet ok; hiszen a diákköri foglalkozások természetüknél fogva csak a legkiválóbb hallgatókra számítanak, s így tekintve a dolgot, a létszám kielégítő. *Különösen örvendetes, hogy — igaz csak a magyar irodalmi köröknél — szépszámú elsőéves is jelentkezett;* ezeket csak feltételesen vehettük fel, azzal, hogy első félévi eredményektől függően válnak majd rendes tagokká. De jelentkezésük mindenképpen annak a jele, hogy az új szakasz minőségi követelményeinek szém előtt tartásával végrehajtott beiskolázás a tudományos diákköri munka vonalán is éreztetni fogja jótékony hatását. — Vannak azonban aggasztó jelenségek is a jelentkezés terén. Az egyik az, hogy az elmúlt években rendkívül szép eredményeket felmutató (mindenek előtt a szegedi munkásmozgalom történetét feldolgozó) külön új — és legújabbkori történelmi diákkör kellő számú jelentkező híján, a folyó tanévben nem kezdi meg működését. *Még súlyosabb, hogy egy sor olyan, főleg harmadéves hallgató, akit a tanszékek alkalmasnak ítélnének, tudományos munkára,* rábeszélés ellenére sem vállalkozott a diákköri foglalkozásba való bekapcsolódásra. Az ilyen magatartás (pl. Vajnai János, Farkas D. Ferenc, Somogyi Erzsébet, Farkas Mátyás, Domonkos Imre, Batki Jenő esetében) nehezen könyvelhető el másképpen, mint annak jeleként, hogy az illetők nem értették meg, mit vár az ország fejlődése — ennek keretén belül saját boldogulásuk is — az új szakasz idején a tehetségesebb hallgatóktól; csak ez magyarázhatja a diákkörbe lépéssel kétségtelenül együttjáró túlmunkától való húzódozásukat.

Fel kell említeni karunk ifjúságának a diákkörök irányításához, a Tudományos Diákköröket Szervező Iroda munkájához való viszonyát is. *Pósa Zsolt, mint a DISZ képviselője, az Irodában példaadó áldozatkész munkát végez, valóban a fiatalság lendületét hozza a szervező munkába.* Ugyanakkor a DISZ mindmáig sem tudott két másik olyan hallgatót az Irodába delegálni, akiktől a karon belüli, illetve az azon kívüli (gimnáziumok, főiskola, TTIT felé irányuló) propaganda-munka megnyugtató elvégzését várni lehetne. Hogy emiatt a Szervező Iroda még ma, a tanév kezdés után másfél hónappal is csonkán dolgozik, (az ügynek éppen nem a javára) ez arra vall, hogy a DISZ-tagság körében bőven van tennivaló a közösségi munka fontosságának felismertetése területén.

Az említett pozitívumok annál örvendetesebbek s a negatívumok kiküszöbölése annál fontosabb, mert az ország felszabadulásának egy évtizedes jubileuma, mint mindenütt, a tudományos diákköri munka területén is fokozott erőkifejtést tesz becsületbeli kötelességünkké. A most kidolgozás alatt álló diákköri tervek úgy készülnek, hogy a magyar történelembe beállt legnagyszerűbb változás évfordulójához méltó munkát szabjanak a tudományos kutatás első lépéseinél tartó kiváló hallgatóink elé. Nem elég azonban szépen tervezni, a terveket meg is kell valósítani; ehhez pedig nem a munkától visszariadni, hanem dolgozni, dolgozni és dolgozni kell.

Szádeczky Kardoss Samu
egyetemi docens

Az Egyetemi Könyvtár nemzetközi cserekapcsolatai

A Béke Világtanács elmult évben Budapesten tartott ülésének határozata a nemzetközi tudományos kapcsolatok elmélyítését is feladatául tűzte ki: „A világ valamennyi országának népei — mondja a határozat egyik pontja — ma új erővel tesznek tanúságot elszántságukról, hogy áttörjék a földrajzi és ideológiai határokat és hogy újra felvegyék a nemzetközi tárgyalások fonalát. Ezért kell a legszélesebbkörű kultúrcseréhez folyamodni, ami lehetővé fogja tenni, mindenki számára, hogy továbbadja munkája gyümölcsét, . . . a tudomány és művészet vívmányait . . . Javasoljuk az összes szervezeteknek, ... egyetemeknek és könyvtáraknak, . . . hogy a viszonosság és egymás nemzeti kultúrájának kölcsönös tiszteletbentartása alapján szervezzenek látogatásokat, találkozókat, cseréljék ki kiadványaikat . . .“

Könyvtárunk e felhívás értelmében ápolja a külföldi könyvtárakkal és intézményekkel való könyv-cserekapcsolatait, és rendszeresen igyekszik kiszélesíteni azokat.

A felszabadulás után könyvtárunk abban a szerencsés helyzetben volt, hogy részben kitaposott ösvényeken indulhatott el, mivel

az „Acta Universitatis Szegediensis“ révén világviszonylatban is ismert volt már egyetemünk neve.

Az elmult 5—6 év alatt a régi cserepartnerekhez sok újat is szereztünk. úgy, hogy ma kb. 85 a számuk: ezek közül kb. 50 a rendszeresen küldők száma. Itt elsősorban a Szovjetunió és a népi demokráciák könyvtárai és akadémiái említendők, élükön a leningrádi Tudományos Akadémia Könyvtárával, ahonnan a cserébe vagy ajándékba erkező külföldi kiadványoknak legalább 50%-a származik, a tudomány minden területét felölelő értékes sorozati kiadványokkal és folyóiratokkal. Évenként legalább 4—500 drb művet kapunk innen. A bukaresti Román Tudományos Akadámia Könyvtára sok értékes, főleg sorozatos történelmi művel gazdagítja könyvtárunkat; ezek a forrásművek egész Romániára, benne Erdélyre is kiterjednek és így értékes adatokat szolgáltatnak a magyar-román közös múlt kutatóinak. Ezenkívül több folyóiratot is küldenek, természettudományi és nyelvészeti tárgyúakat. A baráti Lengyelország is szorgalmasan küldi kiadványait, csak sajnos a nálunk kevéssé ismert nyelv az értékes anyag hozzáférhetőségét gátolja.

Ujabb cseretársaink a Német Demokratikus Köztársaság nagy egyetemi könyvtárai: Berlin, Jena, Leipzig, Halle, Rostock, amelyektől rendkívül értékes tudományos és művészeti folyóiratokat kapunk. Csehszlovákia is szorgalmas cseretársunk; a pozsonyi Technikai Könyvtárral újkeletű, de rendkívül szívélyes viszonyban állunk. levelezéseinket magyar nyelven folytatjuk és magyar nyelvű, csehszlovák kiadványokat is kapunk cserébe. Az északi országok: Svédország, Norvégia, Dánia és finn rokonaink régi cserepartnereink, akik hosszú évek óta nagyon sok értékes kiadványt, főleg sorozatokat küldenek. Az amsterdami Holland Tudományos Akadémiával és az oxfordi Bodleian Könyvtárral újabbkeletű a cserekapcsolatunk. Olaszország és Franciaország néhány nagy könyvtára és intézménye is cseretársunk.

Idegen földrészek közül első helyen említendő az Egyesült Államok, itt is a Smithsonian Institution, a michigani Egyetemi Könyvtár, a californiai Berkeley-egyetem, amelyek régen megindított sorozati kiadványokkal gazdagítják állományukat. Ujkeletű, de annál intenzívebb és eredményesebb kapcsolat köt bennünket a washingtoni Library of Congress-hez, ahonnan már eddig is sok könyvanyagot kaptunk. A minap például egy 30 kötetből álló sorozatot küldtek meg cserébe.

Amit mindenekelőtt ki kell emelnünk külföldi cserekapcsolatainkban, az a bizalom, ameliyel a küldő felek iránt viseltetnek. Sajnálatos, hogy mi e bizalomnak — saját hibánkon kívül — nem mindig tudunk megfelelni:

az általunk kiküldött anyag nincs arányban a kapottakkal.

Míg tartott az „Acta”-sorozatok cserélhető anyaga, addig csak viszonoztuk valahogy a küldeményeket, de ma már csak az Asványtani és a Bólyai Intézet ad ki önállóan kiadványt Szegeden, a többi mind központilag jelenik meg a Magyar Tudományos Akadémia kiadásában. E helyen is szeretnénk kinyilvánítani, hogy az Asványtani-, az Allattani-, és a Növénytani Intézet mindenkor a legnagyobb készséggel tett eleget az Egyetemi Könyvtár azon kéréseinek, hogy külföldi csere céljára rendelkezésükre bocsássák kiadványaikat. Az egyetem közös érdekeit tartva szem előtt, nem zárkóztak el kérésünk elől.

Feltétlenül kívánatos volna, hogy egyetemi kiadványaink, „Actáink” ismét megjelennek; a tanrendek és évkönyvek évek óta nem jelennek meg nyomtatásban; pedig ezek tudománytörténeti és az egyetem történetének szempontjából nagyon fontos adatokat szolgáltathatnak majd a kutatóknak.

Mi a külföldi cserénkkel elsősorban könyvtárunk anyagát gyarapítjuk, de ezen túlmenően a népek kulturális közeledését is előmozdítjuk, mert az egymás kulturáját megismerő népek okvetlenül közelednek egymás megértéséhez, ami végső soron a béke ügyét szolgálja. Ha mi, szerény erőnkhöz mérten csak néhány építőkövet is tudunk lerakni a béke nagy világművének épületéhez, azt hiszem, ez minden áldozatot megér, hiszen fáradozásaink sokszorosan megtérülnek.

Nagy Leopoldina

SZEGEDI EGYETEM
A Szegedi Tudományegyetem, Orvosegyetem és Pedagógiai Főiskola lapja
Szerkeszti a szerkesztőbizottság
Kiadja: Az MDP Egyetemi és Főiskolai Pártbizottsága, a Tudományegyetem rektora, az Orvosegyetem dékánja, a Főiskola igazgatója, a DISZ és a Szakszervezetek
Telefon: 43—73

Csongrádmegyei Nyomdaipari V. Vállalat Szeged, 6136
Felelős vezető Vincze György

Kerényi György: »Ács Laci válaszúton« c. elbeszélésének következő részét technikai akadályok miatt a legközelebbi számokban közöljük.

Akadémiai prémiumban részesült könytári dolgozók

Péter László egyetemi könyvtáros Juhász Gyulával és József Attilával foglalkozó munkáiért 2.500 forint, **Bóday Pál** könyvtári osztályvezető „Az 1954. évi bibliográfiák bibliográfiája” c. munkájáért 1.000 forint akadémiai prémiumban részesült.

SPORT

Három bajnoki forduló és tanulságaik

Mindjárt le kell szögeznünk: a továbbiakban nem annyira a mérkőzésekről lesz szó, mint inkább azokról a következtetésekről, amelyeket a látottak és a tapasztaltak alapján le lehet vonni. Az eredmények egyébként is ismertek s a játék lefolyásának esetlegességeinél a visszatekintő szemlélő számára érdekesebbek azok az általánosabb érvényű megállapítások, amelyeket tenni lehet. Nem lehetetlen, hogy ezeknek a megállapításoknak a jövő szempontjából is van bizonyos jelentőségük.

Kezdjük a legrégebben lezajlott mérkőzésnél. A Haladás—Dorog találkozó 0:0 arányú döntetlennel végződött s az egybegyűlt közönségnek a játék alatt és utána is az volt a véleménye, hogy régen nem látott már ennyire színvonalatlan, eseménytelen és unalmas meccset. Sokat szidták az egyetem csapatát s igazolva látták a Vörös Lobogó elleni rossz emlékű 0:14-et. A Dorog gyenge játéka nem keltett különösebb feltűnést, legfeljebb csak azok számára, akik látták a bányászcsapatot szeptember tizenkettedikén a Bp. Kinizsi ellen játszani. A Dorog a Népstadionban rendkívül szép, tervszerű és ötletes játékot produkált, ezt azonban három hét mulva itt, Szegeden nem tudta megismételni. S ennél a három hétnél álljunk meg egy pillanatra és vizsgáljuk a mérkőzést ennek a tükrében. Tény az, hogy szezonelejei játéknak lehettünk tanúi, de nem szabad elfelejteni, hogy két olyan vidéki csapat játszott egymással, amelyek egy előzetes erős igénybevétel után három néten keresztül nem játszottak komoly mérkőzést. Hangsúlyozni kell, hogy két vidéki csapatról beszélünk. A bajnokság lebonyolításának az a módja ugyanis, ahogyan a nemzetközi programm következtében a bajnoki mérkőzések összesűrűsödnek, majd pedig hosszú időn keresztül szünetelnek, elsősorban a vidéki csapatokat hozza hátrányos helyzetbe. **A Haladásnak és a többi vidéki csapatnak a holtszezonban (három hét csaknem ennek nevezhető) nincs megfelelő edzőtársa.** A Haladás nem ülhet villanyosra és nem mehet el Ujpestről Csepelre, hogy hasonló erejű csapattal játszhassák, mint például a Vasas Izzó és a Csepeli Vasas. A Haladás legföljebb Dorozsmára villanyosozhat ki s a dorozsmaiak lelkes együttesével játszhat, amely a megyei bajnokságban szerepel ugyan, de nem teszi próbára egy NB I-es csapatnak sem a védelmét, sem pedig a csatársorát. Van más megoldás is! — halljuk az ellenvetést. El lehet utazni Pestre, vagy például a Sztálinvárosba. Ez feltétlenül igaz. Csakhogy ehhez közlekedési eszköz kell és azonkívül pénz. Az előbbi megvan és — még sincs meg. A Haladás kék csodának nevezett autóbuszát városszerte úgy ismerik már közel egy éve, hogy vagy azért nem jár, mert már megint elromlott, vagy pedig azért nem, mert még mindig nem jó. De ha az autóbusz jó volna is, a vidéki tartózkodáshoz akkor is pénz kell. A Haladás pedig nem tudja teljesítenil bevételi tervét mert hiszen a bevételt vasárnapokra és feltehetően kedvező időre kalkulálták nem pedig hétközben lejátszott, késő őszi és téli meccsekre. Egyszóval: a Haladás—Dorog-mérkőzés színvonalatlansága a bajnokság jelenlegi ütemében folyik, amely általános szervi hibáin kívül elsősorban a vidéki labdarugást hozza igen nehéz helyzetbe.

A Csepel elleni mérkőzés másfél héttel később ugyancsak döntetlen eredményt — és ugyancsak gyenge játkot hozott. Ugy látszik, hogy a hosszú szünetek még a pesti csapatoknak sem tesznek jót s meg lehet állapítani, hogy az eredmény a Haladásra nézve hízelgő.

Érthető, ha ezek után igen nagy érdeklődés előzte meg a Bp. Kinizsi—Haladás-találkozót. Az eredmény 3:2, jónak mondható, mégis kiábrándulást okozott. **A kiábrándulás oka nem az eredményben, hanem az eredmény kialakulásában rejlik.** A Haladás az első félidőben mutatott mintaszerű játéka eredményeképpen 2:0-ra vezetett, a második félidő első félórájában azonban beszorult s kereken húsz perc alatt három gólt kapott. Az utolsó negyedórában hiába kapott a csapat ismét lábra, az eredményen nem tudott többé változtatni. Ez volt nagyjából a játék lefolyása, érdemes azonban egyes mozzanatokat közelebbről is megvizsgálni. Először is még egyszer le kell szögezni, hogy az első félidő során a Haladás a Dózsa elleni formájában játszott s ezzel megmutatta, hogy igen korszerű, eredményes és szép labdarugásra képes. Milyen tényezők következményeképpen tudta azonban a Kinizsi a második félidőben megváltoztatni az eredményt? Arra lehetne elsősorban gondolni, hogy a Kinizsinek jobb volt az erőnléte. Ez azért nem igaz, mert a mérkőzés utolsó negyedórájában a Kinizsi kifulladt s a Haladás kerekedett felül. A mi játkosaink erőnléte tehát volt olyan jó, mint az ellenfélé. Bizonyos azonban, hogy a csapat még mindig küzd bizonyos kisebbségi érzésekkel. A félidőben az volt az ember benyomása, hogy nem merik maguk sem elhinni, hogy jobbak a Kinizsinél és hogy vezetnek. Bizonytalan érzéssel jöttek ki a pályára s kapkodni kezdtek. Emellett azonban lényeges szerepet játszott két másik tényező. Az egyik a bíróval párosuló balszerencse, a másik pedig a közönség.

A balszerencse — sajnos — végigkísérte a csapatot az egész idényben. Nagyon jól tudjuk, hogy nem lehet s nem szabad a balszerencsét okolni, mégis: a Haladásnál igen gyakran történt a legkritikusabb pillanatokban valami előre nem látható szerencsétlenség. Utalhatnánk a Faragó sérülésére a 3:4 arányban végződött itteni Vörös Lobogó-meccsen. A Kinizsi ellen ugyanis pontosan ugyanez következett be. A mérkőzés legsorsdöntőbb szakaszában, ama akció során, amikor a Kinizsi első gólját rúgta, Subits megsérült. Az a Subits, aki alkatánál, játékintelligenciájánál és irányítókészségénél fogva a védelem oszlopa volt. Helyette Rábait kellett beállítani, aki igen technikás ugyan, de az utóbbi időben súlyfeleslégénél fogva meglehetősen lassúvá vált — ez pedig a lehető legrosszabb tulajdonság a rendkívül gyors Kinizsi-csatárok ellen. Ily módon a védelemnek nemcsak az egysége bomlott meg, hanem a színvonala is süllyedt, éppen abban a periódusban, amikor a legnagyobb feledatokkal kellett volna megbírkóznia. Eddig a balszerencse. De ez még nem minden, a balszerencsén kívül hasonlóan romboló hatással egy másik tényező is ekkor kezdett működni. Mégpedig az, hogy a bíró ekkor kezdett különböző dolgokat nem észrevenni. Nem vette például észre, hogy Subits Kispéter révén éppen akkor szenvedte el sérülését, amikor Kispéter egy szögletből a Kinizsi első gólját fejelte. Felvethető a kérdés: vajjon teljesen szabályos gól-e az, amelyet a gólszerző az ellenfél egyik játékosának testi épsége árán ér el? S nem volt egészen tiszta a második Kinizsi-gól sem. A Népsport így ír róla: „A 63. percben Fenyvesi egy ártatlannak látszó helyzetben Faragó elől lerúgta a labdát, azt Vilezsál szerezte meg és gólt lőtt.“ Ez éppenannyira igaz, mint a Népsportnak az a megjegyzése, hogy a 27. percben „Rózsavölgyi elhúzott Ombódi mellett s a 11-es pont tájáról a Kinizsi kapujába lőtte a labdát.“ A gól ugyanis nem a tizenegyes pont tájáról született meg, azonkívül a kifutó és vetődő Gulyás kicselezéséből és — bármennyire sajnálatos is, de kénytelenek vagyunk megállapítani a történeti hűség kedvéért — nem Rózsavölgyi volt a szerzője, hanem Cziráki. A Kinizsi gól jával kapcsolatban a leírás abból a szempontból szorul ezúttal csak kiegészítésre, hogy előtte a középhátvédet játszó Baráthot csúnyán faultolták, ennek volt a következménye az, hogy a gólt közvetlenül megelőző pillanatokban már nem kapcsolódhatott be a játékba, úgyhogy Vilezsál akadálytalanul szerezhette meg a labdát és rughatta be a kinizsi kiegyenlítő gólját. Ez még nem lett volna katasztrófa a baj azonban ott folytatódott, hogy Somogyi játékvezető ezt a faultot sem vette észre. Távol álljon tőlünk, hogy a játékvezető jóhiszeműségét kétségbevonjuk de mégsem egészen tudjuk megérteni, miért vezet Haladás-mérkőzéseket az a Somogyi sporttárs, aki tavasszal egy megadott lesgóllal osztotta meg a Haladást egy megérdemelt pontról a Salgótarján elleni meccsen?

Az elmondottakból két tanulság vonható le. Az egyik az, hogy az embernek az az érzése: **a bírók számára éppúgy, mint a sportsajtó szemszögéből tekintve, úgy látszik, hogy csak három csapat van, a három pesti nagycsapat.** A Népsportból ez úgy derül ki, hogy a kisebb csapatokra vonatkozó megállapítások pongyolán és gyakran tévesen tétetnek meg, mintegy azzal a gesztussal, hogy „azoknak ez is elég“.

Külön megjegyzést érdemel viszont a közönség, mégpedig a Kinizsinek sokszor emlegetett és sokszor bírált közönsége. El kell mondani, hogy a Haladással szemben az a közönség mintaszerűbben viselkedett s komoly sportszerűségről tett tanúságot. Az azonban, ahogyan csapatát biztatta, egészen rendkívüli jelenség volt és Szegeden is követendő példa. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy az eredmény kialakulásában a közönségnek is jelentős szerepe volt, mert csapatát a második félidő elején, amikor a mérkőzés veszfésre állt, oly fergeteges erővel és lelkesedéssel biztatta, hogy attól nem csak a maguktól is lelkes és gyors Kinizsi-játékosok kaptak szárnyakat, hanem erőre kapott volna bármely csapat, amely hasonló lelkesedést és akarást érez maga mögött. Ez az ami itt Szegeden hiányzik, de ez az, ami nélkül a Haladás nem állhatja majd ki az elkövetkezendő hetek valóban sorsdöntő erőpróbát. Arról van szó, s ez a három forduló utolsó pillanatnyilag talán legfontosabb tanúsága, hogy az egész szegedi közönségnek eggyé kell forrnia csapatával, félre kell tennie minden más meggondolást, legyenek azok klubszempontok, vagy egyéb mozzanatok s a csapattal karöltve kell lelkesedésével kiharcolni az NB I-ben való bennmaradását.

H. E.

Megjelent a Társadalmi Szemle új száma

A most megjelenő augusztusi-szeptemberi kettős szám vezércikke a Hazafias Népfront megalakulásával foglalkozik. Az új tanácstörvényről Szamel Lajos írt cikket. Szabó Kálmán írása a szabadpiac új szakaszában betöltött szerepével foglalkozik. Rámutat a cikk a szabadpiac jelentőségére a város ellátása és a munkás-paraszt szövetség megszilárdulása szempontjából és szembeszáll az ebben a kérdésben felmerülő téves nézetekkel.

Népgazdaságunk munkaerőhelyzetével foglalkozik Csatár György cikke. Ismerteti ebből a szempontból az új szakasz bevezetéséig és azóta végbement változásokat és azok kihatásait. Rámutat azokra a feladatokra, amelyek a munkaerőátcsoportosítás tekintetében előttünk állanak.

M. Apró Éva cikke ráirányítja a figyelmet a takarékosság jelentőségére az életszínvonal emelése szempontjából. Az állami gazdaságok feladatait és azok megvalósításának feltételeit tárgyalja Márton János és Pogácsás György írása. Péter György az egyszemélyi felelős vezetésről, Mátrai László a haladó filozófiai hagyományaink kutatásában eddig elért eredményekről és a további feladatokról ír. Lenin Filozófiai Füzeteivel foglalkozik Szecsődi László cikke, Komjáti Irén írásának címe: »A német kérdés és az európai népek biztonsága«. Gömöri Endre a genfi értekezlet után kialakult nemzetközi helyeztet ismerteti.

A könyvismertetések rovatban Zsigmond László: »Adalékok a magyar ellenforradalmi rendszer külpolitikájához« című művét Balázs Béla, Szabó Pál: Nyugtalan Élet című regényét Somogyi Sándor ismerteti.